

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia) w dniu 23 grudnia 2011 r. — Martin y Paz Diffusion SA przeciwko Davidowi Depuydtowi i Fabrik van Maroquinerie Gauquie SA

(Sprawa C-661/11)

(2012/C 89/04)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona powodowa: Martin y Paz Diffusion SA

Strona pozwana: David Depuydt i Fabrik van Maroquinerie Gauquie SA

Pytania prejudycjalne

1.1) Czy art. 5 ust. 1 i art. 8 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego nie może w sposób ostateczny powoływać się wobec określonej osoby trzeciej na swoje wyłączne prawo wynikające z tego znaku w odniesieniu do ogółu towarów, objętych tym znakiem w czasie rejestracji, w sytuacji gdy:

— przed dłuższy czas właściciel znaku towarowego współużytkował ten znak z tą osobą trzecią na zasadzie współwłasności w odniesieniu do części towarów objętych tym znakiem;

— w związku ze wskazanym współużytkowaniem właściciel znaku towarowego udzielił tej osobie trzeciej nieodwołalnej zgody na posługiwanie się przez nią tym znakiem w odniesieniu do takich towarów?

1.2) Czy wskazane przepisy należy interpretować w ten sposób, że stosowanie przepisów krajowych, takich jak przepis wedle którego uprawniony nie może czynić ze swego prawa użytku w sposób niewłaściwy ani nie może tego prawa nadużywać, mogą prowadzić do ostatecznego uniemożliwienia właścicielowi znaku towarowego korzystania z wyłącznego prawa w odniesieniu do części towarów objętych tym znakiem towarowym, czy też należy je interpretować w ten sposób, że stosowanie przepisów krajowych musi zostać ograniczone do zastosowania odmiennej sankcji w sytuacji nieodpowiedniego wykonywania prawa lub nadużywania go?

2.1) Czy art. 5 ust. 1 i art. 8 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w

ten sposób, że w sytuacji, gdy właściciel zarejestrowanego znaku towarowego wypowiada swoje zobowiązanie wobec osoby trzeciej, by nie korzystać ze znaku towarowego w odniesieniu do określonych towarów, a co za tym idzie, zamierza ponownie korzystać z tego znaku towarowego samemu, sąd krajowy mimo to może w sposób ostateczny zakazać temu właścicielowi ponownego korzystania ze znaku towarowego na tej podstawie, że stanowiłoby to czyn nieuczciwej konkurencji ze względu na korzyść, jaką właściciel uzyskałby z renomy zdobytej uprzednio dla znaku towarowego przez tę osobę trzecią oraz ze względu na możliwe wprowadzenie w błąd klientów, czy też przepisy te należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy powinien zastosować odmienną sankcję, która nie będzie polegać na ostatecznym zakazaniu właścicielowi powrotu do posługiwania się spornym znakiem towarowym?

2.2) Czy powyższe przepisy należy interpretować w ten sposób, że ostateczny zakaz posługiwania się przez właściciela znakiem towarowym jest uzasadniony w sytuacji, gdy osoba trzecia na przestrzeni wielu lat poczyniła nakłady mające na celu spowodowanie, by towary, w odniesieniu do których właściciel znaku towarowego zezwolił tej osobie trzeciej na posługiwanie się spornym znakiem towarowym, stały się znane klienteli?

⁽¹⁾ Dz.U. L 40, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Oradea (Rumunia) w dniu 27 grudnia 2011 r. — SC Scandic Distilleries SA przeciwko Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

(Sprawa C-663/11)

(2012/C 89/05)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Curtea de Apel Oradea

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SC Scandic Distilleries SA.

Strona pozwana: Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

Pytania prejudycjalne

1) Czy stanowi naruszenie prawa europejskiego (art. 7 i 22 dyrektywy 92/12/EWG⁽¹⁾), a także motywów tej dyrektywy odmowa ze strony rumuńskich organów podatkowych uwzględnienia wniosku o zwrot podatku akcyzowego zwążywszy, że: